

France Balantič | Materi

Žalostinko to naj tebi pojem,
mati moja, vseh noči predica,
ko brni kolovrat budnih časov.

Naj s to haljo tvoj spomin odenem,
vidim te kot v mesečini brezo,
revne ti srebrí ljubezen kite.

Vidim te pred križem v kotu stati,
grčave dlani poklanjaš Bogu
kakor meni nekdam kruha krajec.

Od neurij so oči umite,
jasno: menda te oplazil nébes
z robom je, ko so prešle nevihte.

Upanje v žil štreni tiplje žilo,
žilo, ki — spoznal sem — k meni pelje,
kot nekdam jo hraniš s svojim brašnom.

Prehudó je, mati, naj ogrnem
tvoj spomin s te žalne pesmi plačem,
oj, ne vabi me, nikar me, mati!

Vinko Beličič | Svečnica

Rdečih oblakov si nasejal na večerno nebo,
ti dobri, ti zvesti veter od juga:
z vej šumoma siplje se sneg in kapi gredo —
pozdravljam te, davnega druga!

O, naj zažubori oledeneli vir srca,
da se rešim te strašne, tihe teže!
O, naj se škrjanček v prsih spomni neba,
pojoč se iztrga iz smrtne mreže!